

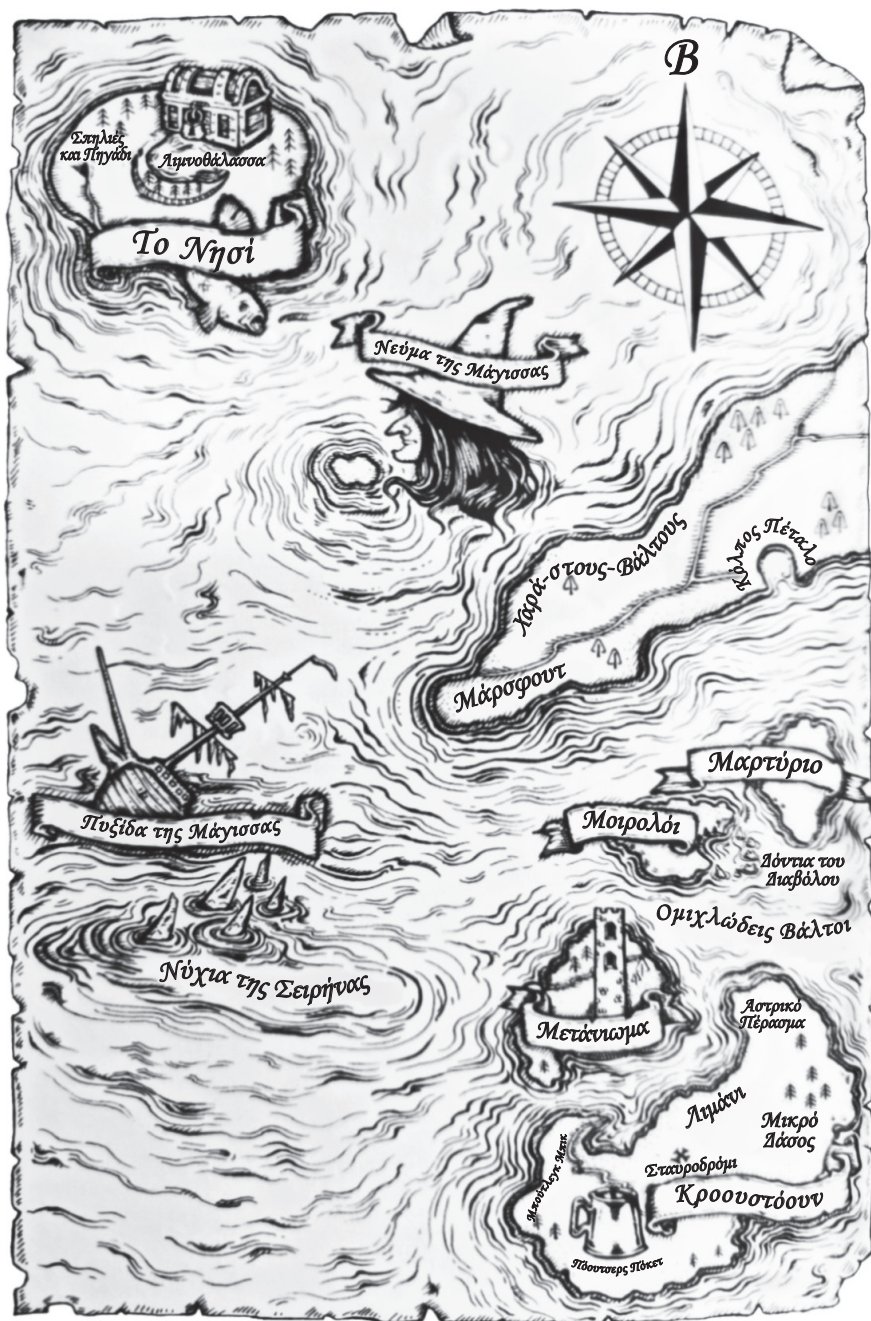
MICHELLE HARRISON

ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΡΙ ΞΟΡΚΙΑ

μετάφραση
Κλαίρη Παπαμιχαήλ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Αγαπητοί μου αναγνώστες,

Άρχισα να γράφω ιστορίες όταν ήμουν δεκατριών ή δεκατεσσάρων ετών και εκείνη την εποχή πρωτοάκουσα για ένα κρυφό δωμάτιο μέσα σε ένα παλιό σπίτι στο Ντέβον, που το έλεγαν Τσάμπερκομπ Μάνορ. Σύμφωνα με τους θρύλους, από τη στιγμή που το δωμάτιο ανακαλύφθηκε, άρχισαν να συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Πολλά χρόνια αργότερα επισκέφθηκα το σπίτι κι ήταν ακριβώς όπως το φανταζόμουν, συναρπαστικό και συνάμα τρομακτικό.

Ανέκαθεν μου άρεσε η ιδέα να βρω ένα μυστικό δωμάτιο κι έτσι, όταν άρχισα να γράφω το *Ένα Κουβάρι Ξόρκια*, ήξερα ότι οι τρεις αδελφές Γουίντερσινς, η Μπέτι, η Φλις και η Τσάρλι, θα ανακάλυπταν τυχαία ένα τέτοιο δωμάτιο στο καινούριο τους σπίτι. Μα δεν είναι το μόνο που βρίσκουν στο όμορφο χωριουδάκι, το Πέντλγουικ. Ποια είναι η αλήθεια πίσω από το Αχόρταγο Δέντρο, που τρώει ό,τι βρει μπροστά του; Γιατί οι γείτονές τους αρνούνται να μιλήσουν για μαγεία ή να πατήσουν το πόδι τους στο μυστηριώδες Δάσος Τικ Τακ;

Μετά την ανακάλυψη του μυστικού δωματίου –και των πραγμάτων που έκρυβε μέσα–, μια από τις αδελφές Γουίντερσινς πλανεύεται από επικίνδυνα μάγια. Μπορούν άραγε οι αδελφές της να τη σώσουν με τα δικά τους μάγια προτού να είναι πολύ αργά;

Σας εύχομαι μια μαγευτική ανάγνωση
Michelle Harrison

Στη Λούσι Ρότζερς, αδελφή μου στην επιμέλεια.
Και σε όλες τις αδελφές παντού.

Πρόλογος

*Α μπε μπα μπλομ, του κι θε μπλομ,
Τα μάγια είναι πάντα αιτία καημών.
Τρεις γενναίες αδελφές, μια καινούρια αρχή,
Πότε αρχίζει ο χαμός να κυριαρχεί;*

*Απ' του Κροουστόουν την ομίχλη και την υγρασία
Σε δωμάτια κρυφά και βατράχια σ' ανταρσία.
Όμορφο χωριουδάκι και γαλήνιο,
Μα κάτι κρύβεται αόρατο στο παρασκήνιο...*

*Ένα σύρσιμο. Τι να 'ναι αυτό;
Ολούθε ακούγεται αληθινά φριχτό.
Μια στάλα μαγεία, κάνε γρήγορα!
Στο Πέντλγουικ υπάρχει κίνδυνος στα σίγουρα...*

Κεφάλαιο 1

Μπλάκμπερντ Κότατζ

Aμέσως μετά το πρωινό, οι Γουίντερσινς έφυγαν από το Κρουστούν.

Μόλις ανέτειλε ο ήλιος, η γιαγιά έχωσε το κεφάλι της στο δωμάτιο για να ξυπνήσει τα κορίτσια, μα η Μπέτι Γουίντερσινς είχε ήδη σηκωθεί. Όλο το βράδυ παραήταν ενθουσιασμένη για να την πάρει ο ύπνος, στριφογύριζε μαζί με τα σεντόνια και χάζεψε τις ραγισματιές στο ταβάνι. Το παλιό σπίτι έτριξε ολόγυρά της, τα ρεύματα του αέρα σφύριζαν και οι σωλήνες βογκούσαν όπως πάντα. Ωστόσο, αυτή την τελευταία βραδιά της στο ταβερνείο Πόουτσερς Πόκετ, αυτοί οι γνώριμοι θόρυβοι της φαινόταν διαφορετικοί. Σαν αποχαιρετισμός.

Η Μπέτι ντύθηκε γρήγορα κι ύστερα έχωσε το νυχτικό της στο παραφορτωμένο μπαούλο στα πόδια του κρεβατιού που μοιραζόταν με την Τσάρλι. Η μικρότερη

αδελφή της συνέχισε να κοιμάται, ροχαλίζοντας σιγανά. Η Μπέτι έριξε μια ματιά ολόγυρα, περιμένοντας να την πλημμυρίσει ένα κύμα λύπης που δεν ήρθε ποτέ. Αυτό ήταν το δωμάτιό της τα δεκατρείσιμι χρόνια της ζωής της. Μα δεν αισθανόταν σαν να ανήκε πια σε αυτή και τις άλλες δυο αδελφές της. Όχι τώρα που όλα της τα πράγματα ήταν βαλμένα στο μπαούλο. Η ντουλάπα και τα συρτάρια είχαν αδειάσει, τα καρφιά από όπου κρέμονταν οι πίνακες στέκονταν γυμνά, το ίδιο και οι επιφάνειες που συνήθως ήταν μες στην ακαταστασία. Δεν υπήρχαν πια οι χάρτες της Μπέτι ή τα παιχνίδια της Τσάρλι, ούτε τα μουντζουρωμένα ποιήματα και η ευωδιά από ροδόκερο από το άρωμα της Φλiss.

Η Φλiss σάλεψε στο μικρότερο κρεβάτι στην άλλη μεριά του δωματίου κι ύστερα ανακάθισε απότομα. Τα κοντά μαλλιά της, με τις φωτεινές τούφες γύρω από το οβάλ πρόσωπό της, ξεχώριζαν στο σκοτάδι.

Η Μπέτι χαμογέλασε στη μεγαλύτερη αδελφή της. «Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα, Φλiss», της ψιθύρισε. «Φεύγουμε. Φεύγουμε πραγματικά, στ' αλήθεια!»

«Το ξέρω», αποκρίθηκε εκείνη εξίσου σιγανά και προσπάθησε να χαμογελάσει, χωρίς όμως να συμμερίζεται τον ενθουσιασμό της Μπέτι. Αντίθετα, τα μεγάλα καστανά μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Για άλλη μια φορά, η Τσάρλι έβαζε τα κλάματα. Είχε

περάσει όλη τη μέρα κυνηγώντας έναν τσουρομαδημένο μαύρο γάτο γύρω από το ταβερνείο, παρακαλώντας τον χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Έλα, Όι», τον καλόπιασε, καθώς ο γάτος ανέβηκε με έναν πήδο σε ένα σκαμνί του μπαρ. Έκανε μια γενναία προσπάθεια να τον πιάσει και τα χεράκια της βυθίστηκαν στο μπλεγμένο τρίχωμά του. Ο Όι γρύλισε μέσα από τα δόντια κι έχωσε πιο βαθιά τα νύχια του στο σκαμνί. «Θα μείνεις πίσω!»

«Ναι, αν είμαστε τυχερές», μουρμούρισε η γιαγιά, κατεβάζοντας μονοκοπανιά μια γουλιά ούισκι. «Χρόνια πασχίζω να ξεφορτωθώ αυτό τον ψωραλέο γάτο».

«Γιαγιά!» τη μάλωσε η Φλις, ενώ τακτοποιούσε ένα ματσάκι λουλούδια σε ένα ποτήρι της μπίρας γεμάτο νερό πάνω στο μπαρ, ώστε να το βρουν οι νέοι ιδιοκτήτες που θα έφθαναν αργότερα την ίδια μέρα. «Βλέπουν καλά τα μάτια μου; Ήπιες ούισκι για πρωινό;»

«Εεε...» Η γιαγιά ξέπλυνε βιαστικά το άδειο ποτήρι της κάτω από τη βρύση. «Όχι εγώ. Με τίποτα». Κούνησε το χέρι της για να φύγει από κει η Φλις. «Τα χαρτόκουτα αυτά πρέπει να φορτωθούν στο κάρο. Και τσέκαρε αν έχετε πακετάρει το τυχερό μου πέταλο. Δεν πρέπει να τ' αφήσω πίσω».

«Το πακετάραμε, γιαγιά», την καθησύχασε η Μπέτι, σκουπίζοντας για μια τελευταία φορά τον πάγκο του μπαρ. «Το τσέκαρε εγώ».

Ένα ξανθό αγόρι, ένα δυο χρόνια μόνο μεγαλύτερό της, πρόβαλε σέρνοντας το βαρύ μπαούλο από πάνω.

«Αλήθεια το τσέκαρε, Μπάνι», επιβεβαίωσε. «Δυο φορές». Και χαμογέλασε στην Μπέτι, όταν εκείνη έσπευσε να βοηθήσει για να κουβαλήσουν το μπαούλο έξω. Τότε ήταν που η Μπέτι αισθάνθηκε τα πρώτα τσιμπήματα της λύπης. Το αγόρι, ένα ορφανό που το έλεγαν Σαλιάρη, έμενε και δούλευε με τους Γουίντερσινς στο Πόουτσερς Πόκετ εδώ και μερικές εβδομάδες. Μέσα σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα, τα κορίτσια είχαν αρχίσει να τον νοιάζονται πολύ. Στην Μπέτι θα έλειπε αφάνταστα.

«Ξέρεις, δεν είναι πολύ αργά για ν' αλλάξεις γνώμη», του είπε. «Έλα μαζί μας, όπως το είχαμε σχεδιάσει».

Το χαμόγελο του Σαλιάρη έσβησε. «Δεν μπορώ. Όχι ακόμα τουλάχιστον. Όχι... τώρα».

Η Μπέτι έγνεψε καταφατικά. Καταλάβαινε τους λόγους για τους οποίους έμενε ο Σαλιάρης και ήξερε πως αισθανόταν διχασμένος. Ειδικά όταν τον έβλεπε να χαζεύει τη Φλις, παρόλο που εκείνος προσποιούνταν το αντίθετο όποτε τον τσάκωνε.

«Άσ' το εκεί», ακούστηκε μια βαθιά φωνή. Η Μπέτι μισόκλεισε τα μάτια της για να μην την τυφλώσει η αυγήνη λιακάδα και είδε το αξύριστο πρόσωπο του πατέρα της. Ο Μπάνι Γουίντερσινς της χαμογέλασε και το μέτωπό του ήταν ήδη νοτισμένο από στάλες ιδρώτα, όπως

φόρτωνε τις κούτες στο κάρο που είχαν δανειστεί από έναν γείτονα. «Τα τελευταία είναι αυτά;»

«Ναι». Η Μπέτι κοίταξε τα στοιβαγμένα χαρτοκιβώτια. Ξαφνιάστηκε βλέποντας πόσο λίγα πράγματα είχε η οικογένεια, παρόλο που είχαν αρχίσει να πακετάρουν εδώ και μερικές εβδομάδες. Τα περισσότερα έπιπλα και φωτιστικά θα έμεναν στο ταβερνείο. Μερικά από τα υπάρχοντά τους είχαν ήδη σταλεί στο καινούριο τους σπιτικό. Τα υπόλοιπα ήταν τόσο φθαρμένα, που πιθανότατα δεν θα άντεχαν το ταξίδι. Οι Γουίντερσινς δεν είχαν ποτέ πολλά χρήματα – τουλάχιστον όχι μέχρι πρόσφατα, που τους έτυχε απροσδόκητα μια μικρή αποζημίωση. Έτσι είχαν τελικά την ευκαιρία να φύγουν από αυτό το απαίσιο νησί με τη φυλακή, το Κροουστόουν, ελπίζοντας να αλλάξει η τύχη τους, κάτι που το είχαν τόσο πολύ ανάγκη.

Η Μπέτι λαχταρούσε όλη της τη ζωή να φύγει μακριά από αυτό το μέρος, τώρα όμως, που η επιθυμία της γινόταν πραγματικότητα, σχεδόν δεν το πίστευε. Επιτέλους, θα έβλεπε νέα μέρη, κάτι διαφορετικό.

«Θ' αγοράσουμε καινούρια πράγματα», είχε ανακοινώσει πανηγυρικά η γιαγιά. «Υπέροχα καινούρια πράγματα για μια υπέροχη καινούρια αρχή!»

Ένας ένας σκαρφάλωσαν στο κάρο και η γιαγιά έδωσε τα κλειδιά στον Σαλιάρη. Είχαν συμφωνήσει ότι εκείνος θα συνέχιζε να μένει στο Πόουτσερς Πόκετ, κι αυτό ήταν μια παρηγοριά. Η Μπέτι κοίταξε πίσω της το

ξεχαρβαλωμένο ταβερνείο. Δεν μπορούσε παρά να νιώθει τρυφερότητα για το παλιό κτίριο με τα ξεφτισμένα παντζούρια, που έγερνε σαν μεθυσμένο λίγο προς τα αριστερά. Είχε δει καλύτερες μέρες, αλλά ήταν το μοναδικό μέρος που είχαν γνωρίσει ποτέ η Μπέτι και οι αδελφές της. Ήταν το σπιτικό τους.

«Φαίνεται στ' αλήθεια ετοιμόρροπο, δεν νομίζεις;» είπε η Μπέτι, γυρίζοντας να κοιτάξει την αδελφή της.

«Έχει γεράσει το καμμένο», μουρμούρισε η Φλιν σκουπίζοντας άλλο ένα δάκρυ. «Αναρωτιέμαι αν θα του λείψουμε».

Η Μπέτι ρουθούνισε περιφρονητικά. «Μη λες βλακείες. Κτίριο είναι. Τα κτίρια δεν έχουν αισθήματα».

«Μπορεί να μην έχουν αισθήματα», της απάντησε η Φλιν, «μα έχουν μια *αίσθηση*».

«Αναρωτιέμαι τι “αίσθηση” θα έχει το καινούριο μέρος», είπε η Μπέτι, θέλοντας να τραβήξει την προσοχή της Φλιν από τις μελαγχολικές σκέψεις της. Η γιαγιά ήταν ενοχλητικά λιγομίλητη για το καινούριο σπίτι και δεν τους έλεγε τίποτε. Επέμενε ότι ήθελε να είναι έκπληξη.

Μπροστά από το Πόουτσερς Πόκετ είχαν συγκεντρωθεί κάμποσοι άνθρωποι, κι ας μην είχε ανοίξει ακόμα – μολονότι βρίσκονταν στο ταβερνείο και το προηγούμενο βράδυ. Ανάμεσά τους ήταν αρκετοί ερωτοχτυπημένοι νεαροί που ήρθαν για να δουν μια τελευταία φορά τη Φλιν προτού την αποχαιρετήσουν.

Ωστόσο, ένας άντρας με τραχύ πρόσωπο και γκριζα μαλλιά είχε μάτια μονάχα για τη γιαγιά. Την κοίταζε θλιμμένα, πεταρίζοντας τα βλέφαρά του μέσα στο ψιλόβροχο του συνεφιασμένου πρωινού.

«Σίμους Φίνγκερτι», στέναξε η γιαγιά. «Αποχαιρετηθήκαμε χθες βράδυ. Θα 'πρεπε να μείνεις στο κρεβάτι – κοίτα τα χάλια σου!»

«Έπρεπε να σ' αποχαιρετήσω κανονικά, Μπάνι», γρύλισε ο Φίνγκερτι, συνηθισμένος πια στις προσβολές της γιαγιάς. Της έκλεισε το μάτι γεμάτος αφοσίωση. «Η καλύτερη ταβερνιάρισσα που είδε ποτέ αυτό το μέρος!»

«Οχ, σταμάτα πια», τον αποπήρε η γιαγιά, παρόλο που κατά βάθος πολύ ευχαριστήθηκε.

Η Τσάρλι έκλαιγε πια με γοερά αναφιλητά και τα μάγουλά της είχαν αναψοκοκκινίσει. Δεν ησύχασε ούτε όταν η Χένι και ο Μπάστερ Χάμπαρντ, που είχαν το μαγαζί με τα γλυκά, της έδωσαν μια τεράστια χαρτοσακούλα γεμάτη ζαχαρωτά.

«Ησύχασε, Τσάρλι μου», προσπάθησε να την παρηγορήσει η Χένι χαϊδεύοντάς της το χέρι. «Είναι η αρχή μιας νέας περιπέτειας!»

«Χορτάσαμε από δαύτες, ευχαριστούμε», μουρμούρισε σιγανά η Φλις, μα όλοι εκτός από την Μπέτι ασχολούνταν με την Τσάρλι και δεν την άκουσαν.

«Δ-δεν κλαίω γι' αυτό», εξήγησε η Τσάρλι. «Ο Όι δεν έρχεται. Κι αν δεν συμπαθήσει τους νέους ιδιοκτήτες;»

«Εδώ δεν συμπαθούσε *εμάς*», της θύμισε η Μπέτι.

«Αν όμως δεν τον ταΐζουν;» Τα μάτια της Τσάρλι έγιναν στρογγυλά σαν κουμπιά. Για κάποια που αγαπούσε το φαγητό όπως εκείνη, η σκέψη της πείνας ήταν αβάσταχτη.

«Θα τον ταΐζω εγώ», της υποσχέθηκε ο Σαλιάρης κλείνοντας της το μάτι. «Σου δίνω τον λόγο μου ως πειρατή».

Η Τσάρλι έσκυψε στο πλάι του κάρου και τύλιξε τα χεράκια της γύρω από τον λαιμό του. Κι ύστερα, πριν καλά καλά το καταλάβουν, το κάρο ξεκίνησε σηκώνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης. Τα κορίτσια και η γιαγιά χαιρετούσαν κουνώντας γρήγορα και νευρικά τα χέρια τους, ενώ το Νέστινουκ Γκριν και το Πόουτσερς Πόκετ μίκραιναν ολοένα και περισσότερο καθώς απομακρύνονταν. Τώρα πια κλαψούριζε και η Φλις, κι ακόμα και τα μάτια της γιαγιάς, που τα έτριβε γκρινιάζοντας για τη σκόνη, ήταν ύποπτα βουρκωμένα. Η Μπέτι δεν έκλαιγε, αλλά είχε έναν σκληρό κόμπο στον λαιμό της βλέποντας τον Σαλιάρη και όλους τους άλλους που άφηναν πίσω.

«Αντίο!» φώναξαν. «Θα μας λείψετε!»

«Μα τις χοροπηδηχτές καλιακούδες», είπε σαστισμένη η Φλις ξεχνώντας τα δάκρυά της. «Είναι αυτό που νομίζω;»

Ένα μαύρο κουβάρι έτρεχε προς το μέρος τους μέσα στο σύννεφο της σκόνης. Προτού η Μπέτι προλάβει να ανοιγοκλείσει τα μάτια της, εκείνο πήδηξε, γαντζώθηκε με τα νύχια από την καρότσα και σκαρφάλωσε πάνω.

«Αχ, όχι», αναφώνησε γεμάτη φρίκη η γιαγιά.

«Οι!» φώναξε η Τσάρλι, γελώντας μες στους λυγμούς της. «Το ήξερα πως θα μ' άκουγες!»

Η γιαγιά αγριοκοίταξε τον γάτο. «Μάλλον προτίμησε να μην πεινάσει».

Ο Όι προχώρησε προς την Τσάρλι και τη μύρισε γεμάτος ενδιαφέρον πριν βολευτεί στην αγκαλιά της, με το ένα κίτρινο μάτι του καρφωμένο στην τσέπη της.

«Υπάρχει φαγητό εκεί μέσα;» ρώτησε η γιαγιά.

«Όχι», αποκρίθηκε η Τσάρλι. «Μονάχα ο Πηδηχτούλης».

Η Μπέτι τής έδωσε μια γερή σκουντιά στα πλευρά, και με τη Φλιν αντάλλαξαν ένα αγανακτισμένο βλέμμα, μα δεν χρειαζόταν να ανησυχήσουν. Η γιαγιά έκανε απλώς μια γκριμάτσα.

«Έχεις ακόμα, λοιπόν, το φανταστικό σου ποντίκι;»

«Ναι». Η Τσάρλι χαμογέλασε πλατιά, φανερώνοντας ένα μεγάλο κενό εκεί όπου θα βρίσκονταν κανονικά τα μπροστινά της δόντια που είχαν πέσει. Κοίταξε τον Όι καταχαρούμενη. «Πρώτη φορά κάθεται στα γόνατά μου».

«Και μάλλον τελευταία», πρόβλεψε η Μπέτι και πρόσθεσε: «Μη διανοηθείς να τον χαϊδέψεις – παραφυλάει για να σε γρατζουνίσει».

«Δεν με νοιάζει», είπε ξέπνοα η Τσάρλι που παραήταν ενθουσιασμένη και συνάμα τρομοκρατημένη ώστε να κάνει έστω και την παραμικρή κίνηση.

Η Μπέτι συνέχισε να κοιτάζει πίσω της τον δρόμο, ώσπου τελικά έστριψαν και το Πόουτσερς Πόκετ χάθηκε από τα μάτια τους.

«Θα είναι μια χαρά», ψιθύρισε η Φλις. «Για τον Σαλιάρη λέω. Ίσως ο Φίνγκερτι να μπορεί στ' αλήθεια να τον βοηθήσει».

Η Μπέτι έγενεψε καταφατικά. «Πράγματι, ο Φίνγκερτι γνωρίζει ένα σωρό κόσμο – και μέρη. Έτσι και κάποιος μπορεί να ανακαλύψει αν ο Σαλιάρης έχει κάπου οικογένεια, είναι αυτός». Η φωνή της ράγισε στη λέξη «οικογένεια». Για κάποιο διάστημα πίστευε ότι εκείνοι θα γίνονταν η οικογένεια του Σαλιάρη.

Όπως πάντα, ψιλόβρεχε. Παρόλο που ο Ιούνιος έφτανε στο τέλος του, τα κορίτσια ήταν συνηθισμένα στην υγρασία και την ομίχλη από τους βάλτους, που σκέπαζαν το Κροουστόουν όλο τον χρόνο· σπάνια έκανε πραγματικά ζέστη, μια που οι αέριδες της ακτής μαστίγωναν το νησί ασταμάτητα. Η πρωινή ομίχλη δεν είχε εξαφανιστεί τελείως, κι αυτό δεν ήταν καλό για τα ατίθασα μαλλιά της Μπέτι. Τα ένιωθε ήδη να σγουραίνουν στο μέτωπό της, μα ήταν αποφασισμένη να μην αφήσει τίποτε να χαλάσει την αισιόδοξη διάθεσή της. Ένωθε πως το μέλλον απλωνόταν μπροστά τους ελπιδοφόρο και φωτεινό.

Η γιαγιά ανατρίχιασε καθώς πλησίαζαν στο σταυροδρόμι.

«Βιάσου λίγο, Μπάρνι», γκρίνιαξε, κι έπειτα ένωσε

τους αντίχειρές της και άνοιξε τα δάχτυλά της σαν φτερά πάνω από την καρδιά της για να κάνει το σήμα του κορακιού. «Δεν έπρεπε να έρθουμε από δω. Πάμε γυρεύοντας».

Ο πατέρας δεν είπε τίποτα, μόνο κούνησε το κεφάλι του συγχυσμένος. Η γιαγιά πάντα το έκανε θέμα, ήθελε να αποφεύγουν το σταυροδρόμι. Εδώ, έλεγε, ήταν κάποτε στημένη η κρεμάλα όπου γίνονταν οι απαγχονισμοί στο νησί, εδώ έθαβαν όσους υποψιάζονταν πως έκαναν μάγια. Ευτυχώς, τώρα πια αυτού του είδους οι τιμωρίες επιβάλλονταν μέσα από τους τοίχους της φυλακής.

Σε λίγο έφτασαν στο λιμάνι όπου ήταν αγκυροβολημένη η βαρκούλα τους. Ήταν βαμμένη σε ένα όμορφο πράσινο χρώμα της θάλασσας και το όνομά της ήταν γραμμένο με άσπρα γράμματα στο πλάι: *Η Ταξιδιωτική Τσάντα*. Βλέποντάς τη, η Μπέτι ένιωσε να ξεχειλίζει από ενθουσιασμό. *Αυτό ήταν!* Ένα ταξίδι που θα άλλαζε τα πάντα!

«Άμεση επιβίβαση», είπε ο πατέρας χαμογελώντας πλατιά. Άρχισε να φορτώνει τα μπαούλα και τις κούτες στο κατάστρωμα, καθώς τα κορίτσια και η γιαγιά ανέβηκαν στη βάρκα που λικνιζόταν. Ο Όι μπήκε στην τιμονιέρα και χώθηκε κάτω από έναν πάγκο, αφού πρώτα αντάλλαξε απειλητικά γρυλίσματα με τον Ληστή, τον γάτο του λιμανιού, που ήταν σκαρφαλωμένος στην καμπίνα μιας γειτονικής βάρκας.

«Οχ», βόγκηξε η Φλις, πιάνοντας την κοιλιά της με το που πάτησε στο κατάστρωμα.

«Αποκλείεται να ζαλίστηκες κιόλας», είπε κρυφογελώντας η Τσάρλι. «Ούτε που ξεκινήσαμε!»

«Βάζεις στοίχημα;» είπε με δυστυχισμένο ύφος η Φλις, ενώ κάθε στιγμή που περνούσε τα ροδαλά της μάγουλα έχαναν το χρώμα τους.

«Έλα, πάρε», είπε η Τσάρλι προσφέροντάς της την τσάντα με τα ζαχαρωτά. Τα μάγουλά της ήταν φουσκωμένα από όσα είχε χώσει στο στόμα της και οι καραμέλες κροτάλιζαν πάνω στα δόντια της. «Φάε ένα απ' αυτά που λιώνουν».

Η Φλις έγνεψε αρνητικά. «Ίσως αργότερα».

Η Μπέτι πήρε μια «χοροπηδηχτή καλιακούδα». Η υπέροχη γλύκα απλώθηκε στη γλώσσα της προτού το ζαχαρωτό αφρίσει μέσα στο στόμα της. Αναστέναξε χαρούμενη όταν ο πατέρας έλυσε το σχοινί και κατηύθυνε τη βαρκούλα έξω από το λιμάνι. Στάθηκε κοντά του στο τιμόνι, αποφεύγοντας τον Όι που πήγε να τη γρατζουνίσει, και μελέτησε τον χάρτη που ο πατέρας της είχε απλώσει μπροστά του. Όπως τον περιεργαζόταν, ένα μυρμήγκιασμα απλώθηκε στην κοιλιά της. Οι χάρτες ήταν για την Μπέτι ό,τι τα γλυκά για την Τσάρλι. Τόσα μέρη που περίμεναν να εξερευνηθούν! Μέχρι τώρα οι τρεις αδελφές είχαν ταξιδέψει ελάχιστα έξω από το Κροουστόουν, κάτι που δεν ενοχλούσε ιδιαίτερα τη Φλις – η Μπέτι, ωστόσο,

λαχταρούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο να δει τον κόσμο.

«Πού πάμε;» ρώτησε πονηρά, ελπίζοντας να πιάσει απροετοίμαστο τον πατέρα τώρα που ήταν συγκεντρωμένος στο πηδάλιο. Είχε κάνει πολλές φορές την ίδια ερώτηση από τότε που είχε πουληθεί το ταβερνείο, μα τόσο αυτός όσο και η γιαγιά παρέμεναν εξοργιστικά σιωπηλοί. Ακόμα και τώρα ο πατέρας αρνήθηκε να της πει και η μόνη αντίδρασή του ήταν να της κλείσει παιχνιδιάρικα το μάτι. Η Μπέτι εγκατέλειψε την προσπάθεια και βγήκε έξω νιώθοντας να μην έχει ησυχία, να μην μπορεί να κάτσει σε ένα μέρος. Τώρα που έπλεαν, φυσούσε ένα ελαφρύ αεράκι. Το βλέμμα της κοίταξε πέρα μακριά το γκρίζο, βαλτωμένο νερό.

Ακόμα κι ο ήλιος να έλαμπε, τίποτα δεν θα μπορούσε να κάνει τη φυλακή να μοιάσει χαρωπή. Ήταν ένα τεράστιο, ογκώδες χαμηλό κτίριο που δέσποζε στο Μετάνιωμα – το νησί που βρισκόταν κοντύτερα στο Κροουστόουν. Εκεί μέσα ήταν κλεισμένοι εκατοντάδες επικίνδυνοι κατάδικοι, σε απόσταση μόλις μιας βαρκάδας. Ακριβώς πίσω του διακρινόταν με δυσκολία μέσα από ένα χαμηλό σύννεφο το νησί Μοιρολοί, όπου ήταν θαμμένοι οι νεκροί του Κροουστόουν. Το τελευταίο νησί ήταν το Μαρτύριο, όπου οι αδελφές Γουίντερσινς δεν είχαν πατήσει ποτέ το πόδι τους. Εκεί έμεναν οι εξορισμένοι κι απαγορευόταν να φύγουν – ή να τους επισκεφθεί οποιοσδήποτε. Όλα

μαζί, το Κροουστόουν και οι τρεις γείτονές του, ονομάζονταν «Νησιά της Θλίψης». Η Μπέτι καθόλου δεν λυπόταν που τα άφηνε πίσω της και τραβούσαν για την ενδοχώρα.

Καθώς περνούσαν μπροστά από τη φυλακή, η βάρκα βρέθηκε στη σκιά. Η θερμοκρασία έπεσε απότομα, και η Μπέτι αισθάνθηκε να ανατριχιάζει σύγκορμη κάτω από το χοντρό μάλλινο σάλι της. Υπήρχε ένα μέρος της φυλακής που δεν ταίριαζε με το υπόλοιπο κτίριο – ένας πανύψηλος πύργος που ορθωνόταν απειλητικά. Ήταν το παλιότερο τμήμα, που είχε χτιστεί με αρχαίες πέτρες συγκεντρωμένες από τους τάφους του Μοιρολογιού. Εκεί φυλακιζόταν όποιος είχε καταδικαστεί για μαγεία, επειδή τα μάγια δεν έπιαναν μέσα στους τοίχους του.

«Ο Πύργος του Κροουστόουν», μουρμούρισε από δίπλα της η Τσάρλι, γλιστρώντας το χεράκι της που κολούσε ολόκληρο μέσα στην παλάμη της Μπέτι. «Καθόλου δεν θα μου λείπει. Εσένα;»

«Ούτε κατά διάνοια». Η Μπέτι σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τα σκοτεινά παράθυρα. Είχε μπει με τις αδελφές της στον πύργο μόνο μία φορά, αλλά θα το θυμόταν για πάντα. Δύσκολα ανέβαινες μέχρι πάνω... κι ακόμα πιο δύσκολα κατέβαινες. Έσφιξε ανεπαίσθητα το χέρι της Τσάρλι. «Εύχομαι να μην τον ξαναδούμε ποτέ».

Μέχρι να φτάσουν σε στεριά, η ζεστή liaκάδα είχε διαπεράσει το σύννεφο και η Φλιν είχε κάνει τρεις φορές

εμετό. Βγήκαν από τη βάρκα σε ένα πολύβουο λιμάνι, όπου το χλωμό τους δέρμα και οι χοντροί ταξιδιωτικοί μανδύες τους έδειχναν παράταιρα δίπλα στους ηλιοκαμένους ψαράδες με τα ελαφριά ρούχα. Η Μπέτι κοίταξε ολόγυρά της ενθουσιασμένη που όλα έμοιαζαν τόσο καινούρια, κι ύστερα ο πατέρας τούς έκανε μια φανταστική έκπληξη. Τους έγνεψε να πάνε στο σημείο όπου στεκόταν ένας άντρας, δίπλα σε μια σούστα που την έσερνε ένα πόνι. Ο πατέρας τού έσφιξε το χέρι κι ο άλλος άντρας έφυγε.

«Πού πάει ο αμαξάς;» απόρησε η Φλιν.

«Δεν είναι αυτός ο αμαξάς», της εξήγησε ο πατέρας, δείχνοντας τη σούστα με το πόνι. «Εγώ είμαι. Δικιά μας είναι η σούστα».

«Με πόνι;» ξεφώνισε χαρούμενη η Τσάρλι, και το πρόσωπό της φωτίστηκε λες κι όλα της τα γενέθλια έφτασαν μαζεμένα. Έκοψε μια χούφτα γρασίδι και τάισε το αλογάκι, άφοβη όπως πάντα.

«Είναι για δουλειά», τόνισε η γιαγιά. «Όχι για παιχνίδι. Τώρα που είμαστε στην ενδοχώρα, χρειαζόμαστε ένα μέσο για να κυκλοφορούμε. Έχουμε περισσότερες αποστάσεις να καλύψουμε εδώ, παρόλο που το Πέντλγουικ δεν είναι πολύ μεγαλύτερο από το Κροουστόουν...» Έκοψε απότομα τη φράση της στη μέση, κλείνοντας το στόμα με την παλάμη της, μα ήταν πια πολύ αργά.

«Στο Πέντλγουικ;» τσίριξαν όλο χαρά τα κορίτσια. «Εκεί πάμε;»

Η γιαγιά χαμογέλασε και ο μπαμπάς έσκασε στα γέλια. «Το μυστικό φανερώθηκε τώρα», είπε, κλειδώνοντας τα μπαούλα και τις κούτες στην τιμονιέρα της βάρκας. «Αυτά θα περάσω να τα πάρω αργότερα, δεν θα χωρέσουν στη σούστα με όλους εμάς».

Πράγματι, στριμώχτηκαν λίγο, μα τα κορίτσια δεν τα πείραξε καθόλου.

«Έχουμε τουλάχιστον μία ώρα μπροστά μας για να φτάσουμε στο καινούριο σπίτι», είπε η γιαγιά μοιράζοντας σε όλους ζουληγμένα και πεντανόστιμα σάντουιτς με μαρμελάδα. Μετά, έφαγαν τα τελευταία ζαχαρωτά, και μέχρι κι η Φλιν είχε κέφια.

«Πώς θα 'ναι άραγε το καινούριο μας σπίτι;» ρώτησε, αφήνοντας ευτυχισμένη ένα μαρσμάλοου να λιώσει στο στόμα της. «Κάθομαι σ' αναμμένα κάρβουνα!»

«Τι σημαίνει αυτό;» απόρησε η Τσάρλι.

«Όταν έχεις αγωνία για κάτι», της εξήγησε η Μπέτι.

«Α, ναι», συμφώνησε η Τσάρλι. «Κι εγώ κάθομαι σ' αναμμένα ξύλα!»

Η Μπέτι δεν τη διόρθωσε αυτή τη φορά. Σκεφτόταν ανυπόμονα πού πήγαιναν και φανταζόταν τι θα έβρισκαν εκεί. «Πέντλγουικ», ψιθύρισε και της άρεσε η αίσθηση που της προκάλεσε. Της θύμιζε παραμύθια, ρολόγια που χτυπούσαν, κεριά με τρεμάμενες φλόγες. Ακουγόταν γνώριμο, λες και το είχε δει σε έναν από τους πολλούς της χάρτες σαν μια κουκίδα ή σαν γραμμένη λέξη. Ποτέ

της δεν φανταζόταν πως θα το επισκεπτόταν, πόσο μάλλον ότι θα έμενε εκεί.

«Πέντλγουικ, Πέντλγουικ, οέο», τραγούδησε η Τσάρλι. «Πήγαινέ μας εκεί, γρήγορα σου λέω!» Έκανε έναν μορφασμό καθώς η σούστα τραντάχτηκε περνώντας πάνω από ένα μικρό ανάχωμα, κι ο Όι που καθόταν στα γόνατά της έσκουξε και έμπηξε τα νύχια του στο μπράτσο της.

«Α τον κακούργο!» φώναξε η Μπέτι βλέποντας τα κόκκινα σημάδια στο δέρμα της Τσάρλι. «Δες τι σου 'κανε».

«Δεν με πειράζει», είπε γενναία η Τσάρλι, αλλά τα μάτια της βούρκωναν κάθε φορά που έπεφταν σε λακκούβα.

Η Μπέτι έσκυψε στο πλάι της σούστας ανυπομονώντας να δει όσο το δυνατόν περισσότερα. Οι οπλές του πόνι τούς πήγαιναν όλο και πιο κοντά στο νέο σπιτικό τους, διασχίζοντας πέτρινες γεφυρούλες, προσπερνώντας αγροκτήματα, χωράφια, κωμοπόλεις και χωριά. Ακόμα κι ο αέρας ήταν αλλιώτικος εδώ: ευωδίαζε καλοκαίρι και ελπίδα. Η Φλις έμοιαζε μαγεμένη απ' όλα αυτά κι έδειχνε με θαυμασμό την ποικιλία των αγριολούλουδων και τα πουλιά που κούρνιαζαν στους θαμνοφράχτες.

«Όπα», είπε ο πατέρας στο πόνι, κόβοντας ταχύτητα καθώς άρχισαν να κατηφορίζουν μια απότομη λοφοπλαγιά. «Πιο αργά εδώ... Αργά, είπα. Όχι να σταματήσεις!»

Όμως το πόνι είχε σταματήσει και αρνιόταν να κουνήσει ρούπι.

Η γιαγιά ξύπνησε από τον υπνάκο της και ανακάθισε. «Α, φτάσαμε».

«Φτάσαμε;» ρώτησε δύσπιστα η Φλिस κοιτώντας ολόγυρα. Το μόνο που φαινόταν ανάμεσα από τους θαμνοφράχτες και τα χωράφια ήταν το καμπαναριό μιας εκκλησίας πέρα μακριά. «Πού είναι το σπίτι;»

«Προχώρα μπροστά εσύ με τα κορίτσια», είπε ο πατέρας στη γιαγιά. «Θα έρθω κι εγώ μόλις καταφέρω να πείσω αυτό το πεισματάρικο πλάσμα να κουνήσει».

«Από δω», διέταξε η γιαγιά, με τις αρθρώσεις της να τρίζουν, κι άρχισε να περπατάει στο μονοπάτι. «Το πρώτο σπίτι στα δεξιά...»

Μα τα κορίτσια την είχαν ήδη προσπεράσει τρέχοντας. Γελούσαν κι έσπρωχναν με τους αγκώνες τους η μια την άλλη, γιατί η καθεμιά ήθελε να είναι η πρώτη που θα έβλεπε το νέο τους σπιτικό. Η αυλόπορτα εμφανίστηκε απότομα, χωμένη καθώς ήταν μέσα σε μια κατάφυτη γωνιά λίγο πιο μέσα από τον δρόμο. Η Μπέτι κοκάλωσε και η Τσάρλι με τη Φλिस κόντεψαν να πέσουν πάνω της. Τα χαχανητά τους κόπηκαν μαχαίρι.

«Αποκλείεται να είναι αυτό», είπε η Φλिस στραβώνοντας τα χείλη της με αηδία. Ύστερα τράβηξε την Μπέτι από το μπράτσο και πρόσθεσε: «Μάλλον είναι παρακάτω».

«Όχι», φώναξε η γιαγιά λαχανιάζοντας για να τις προλάβει. «Εδώ είμαστε».

Τα κορίτσια κοίταξαν πίσω από την ξεχαρβαλωμένη αυλόπορτα. ΜΠΛΑΚΜΠΕΡΝΤ ΚΟΤΑΤΖ έλεγε η ανεμοδαρμένη ταμπέλα. Ένα σπίτι που δεν έμοιαζε καθόλου μ' αυτό που περίμεναν η Μπέτι και οι αδελφές της.